

Jos Cenzura!

Trebuie mai întâi să clarificăm cenzura căreia ne opunem. Ne opunem oricărei cenzuri guvernamentale deoarece numai guvernul are „autoritatea” legală de a folosi forța împotriva ta atunci când îți exprimi ideile. Vecinul tău te poate scoate de pe proprietatea lui dacă îi spui ceva ce îi displace sau un ziar privat poate refuza să publice scrisoarea ta adresată editorului, dar nici unul nici celălalt nu pot folosi forța ca să-ți închidă gura.

Motivele opoziției:

Cenzura subminează una dintre cele mai importante căi de a ne exprima nemulțumirile. De obicei, guvernele urmăresc să înăbușe exprimarea acelor idei care îi știrbesc autoritatea. Capacitatea de a ne exprima opoziția față de o activitate guvernamentală este esențială pentru a ține în frâu puterea statului. Însă de-a lungul istoriei, guvernele au implementat măsuri legislative ilegiteime ce urmăreau să prevină orice critică a propriilor acțiuni. *De exemplu, Actul contra Revoltei și Străinilor din SUA, implementat de Federaliști (cei ce susțineau centralizarea guvernamentală) în 1798, criminaliza tipărirea oricăror materiale ce puneau la îndoială acțiunile vreunui oficial guvernamental.*

Cenzura este zadarnică. Folosirea forței de către guvern – adică punerea pistolului la tâmplă – nu schimbă opinia nimănui. Este imposibil să fi forțat (cu succes) să crezi ceva ce nu crezi. Nimeni nu poate verifica dacă într-adevăr crezi ceea ce ești forțat să crezi; nici măcar dacă îți dai acordul, fiindcă nimeni nu-ți poate citi gândurile. Folosirea forței poate doar să împiedice indivizii să acționeze conform ideilor în care cred, dar nu poate elimina acele idei. Mai mult, cenzura este ineficientă din cauza flexibilității lingvistice. Dacă anumite cuvinte/expresii sunt cenzurate, oamenii vor găsi alte căi, alte cuvinte, pentru a-și exprima ideile diferit.

Cenzura este un instrument folosit de regimuri totalitare. Din moment ce ineficiența cenzurii nu poate împiedica oamenii să creadă în anumite idei, atunci pentru a elimina acele idei trebuie eliminați cei care le exprimă și le răspândesc. Astfel, deși avocații cenzurii susțin că măsura protejează oamenii de violență (psihică și fizică), istoria arată că cenzura merge mână-n mână cu violența: guvernul chinez a împărștiat prin violență protestatarii din Piața Tiananmen în 1989, în epoca Renașterii Biserica Catolică a torturat și omorât oamenii considerați „eretici”, iar nașiști înainte să ardă oameni, ardeau cărți.

Cenzura nu permite denunțarea ideilor proaste. Cenzurarea unei idei, oricât de atroce, nu o împiedică să capete adepți. De fapt, mulți dintre acești posibili adepți pot înțelege cenzura ca o dovadă în plus că ideea lor este adevărată și că de aceea este subminată de guvern. Astăzi o mulțime de țări europene au legi care interzic negarea Holocaustului. Aceste legi nu numai că violează dreptul la exprimare al indivizilor, dar ele nici nu permit o dezbatere publică pentru a dovedi iraționalitatea acestor idei. Ideile false trebuie să poată fi exprimate și discutate liber fără teama de a fi amendat, băgat în închisoare sau amenințat cu arma la tâmplă de vreun guvern care vrea să-ți închidă gura.

Cenzura permite unui grup de oameni (guvernanții) să-și promoveze propria viziune asupra moralității. Acordarea puterii unui guvern de a decide ce conținut este „periculos” sau „obscur” înseamnă că numeroase grupuri vor încerca să își impună propriile idei prin intermediul statului (făcând lobby). De exemplu, unii moralști vor ca guvernul să cenzureze pornografia sau blasfemia fiindcă în opinia lor aceste manifestări nu ajută la mântuire și sunt în general jignitoare. Numai că ce este jignitor sau lipsit de valoare pentru cineva, poate să nu fie astfel pentru altcineva. Ca indivizi, avem dreptul să decidem la ce să ne expunem și la ce nu, dar nu avem dreptul să limităm opțiunile altora.

Chiar dacă unele idei sunt adesea considerate adevăruri universale, asta nu înseamnă că nu trebuie să fie mereu provocate și puse în discuție. Doar astfel ne putem proteja de pericolul de a accepta lucrurile doar din credință oarbă, autoritate neînțeleasă sau prejudecată. Dacă înțelegem motivele pentru care unele idei sunt adevărate ne vom da seama cât de important este să le apărăm.

